

Vinku

Isomäen pururadalla se tuli vastaan. Hölkkäsin sen ohi ja se lähti seuraamaan minua. Yritin hätistellä sitä pois, mutta se tuntui olevan kiinnostunut minusta. Aina kun yritin jatkaa matkaa, se vain seurasi. Pelkäsin, että se joutuu liian kauas omistajastaan, mutta en minä nyt voinut sinne metsäänkään jäädä. Se seurasi minua autolle saakka.

Olin alkanut muutama vuosi sitten lenkkeillä yksin. Peppi oli lähtenyt opiskelemaan Tampereelle ja Saagan alettua seurustelemaan Eliaksen kanssa hän oli alkanut vetäytyä. Itsekään en oikein jaksanut enää käydä missään muualla kuin jokailtaisella lenkillä. Muut harrastukset alkoivat jäädä. Lenkillekin jouduin toisinaan pakottamaan itseni. Aina se ei onnistunut. Baarit eivät olleet minun juttuni. Vapaahetket olivat entistä enemmän alkaneet kulua Tinderissä ja Instagramissa. Äitikin oli alkanut pelätä, ettei hänestä koskaan tulisi mummua.

Koira pysytteli koko ajan minusta jonkin matkan päässä. Yritin sitä kutsua luokseni, mutta se vain kallisteli päätään. Se oli selvästi vielä pentu. Sillä oli suhteettoman isot korvat ja tassut. Menin kyykkyyn ja juttelin sille rauhallisesti. Pikkuhiljaa se uskalsi tulla lähemmäksi ja lopulta pääsin rapsuttelemaan. Se alkoi luottaa minuun. Huomasin, ettei sillä ollut pantaa. Se oli varmaan siitä riistäytynyt irti.

Jonkin aikaa siinä sitten odoteltiin, jos sen omistaja tulisi. Alkoi olla jo pimeää. Kukaan lenkkeilijöistä ei sitä tunnistanut. Ei siinä sitten auttanut muu kuin ottaa se autoon mukaan.

Kotona annoin sille vettä ja jauhelihaa. Muuta koiranruuaksi kelpaavaa en keksinyt. Halukkaasti se sen söi.

Suihkun jälkeen otin siitä valokuvan ja laitoin Facebookin Karkulaiset-ryhmään ilmoituksen. Rotua en kyllä tunnistanut. Vähän se oli saksanpaimenkoiran näköinen, mutta väritys oli eri.

Koira tutki asunnon tarkasti. Outo paikka tuntui jännittävän sitä ja se roikotti häntäänsä koipien välissä. Vähitellen se rentoutui, kun juttelin sille rauhallisesti. Lopulta se suostui sohvalle rapsuteltavaksi.

Seurasin aika ajoin kännykkää. Tykkäyksiä sateli, mutta kukaan ei koiraa tunnistanut. Joku tiesi kertoa, että sillä on varmasti siru niskanahassa, josta se olisi mahdollista tunnistaa. Kysyin, kuka sellaisen osaisi lukea, mutten saanut sen parempaa vastausta kuin ehkä poliisi tai eläinlääkäri.

Kello oli jo melkein kymmenen. Aamulla olisi mentävä kahdeksaksi töihin. Aamupäivä olisi pakko olla toimistolla, mutta ruokatunnin jälkeen uskoin pystyväni tekemään etänä. Koiran olisi siis pakko jäädä yksikseen neljäksi tunniksi. Tein sille petin vanhasta viltistä oman sänkyni viereen.

Nukkumisesta ei tullut mitään. Kaveri kierteli asuntoa koko yön ja uikutti. Aina, kun sain sen rauhoittumaan ja sammutin valot nukkuakseni, sama ralli jatkui. Sieltä täältä lattialta löytyi lammikoita. Koira selvästi ikävöi isäntäänsä tai emäntäänsä. Minun ei auttanut muu, kuin rapsutella sitä sohvalla ja koittaa siinä torkahdella hetkeksi.

Olen pururadalla. Ympärillä kasvaa valtavia kuusia. Tunnen metsän tuoksun. Pururata on kadonnut. Olen eksynyt, mutta en yhtään huolissani. Kuulun tänne.

Kello soi puoli seitsemältä. Työpäivästä tulisi kauhea. Mietin, pitäisikö ottaa sairausloma. Keitin kahvia ja pukeuduin. Tullessani hammaspesulta, huomasin kaverin nukkuvan sohvalla. Tarkistin Facebookin. Ei mitään, mistä olisi apua. Oli pakko jättää koira yksin muutamaksi tunniksi, vaikka kieltämättä se ei tuntunut kovin hyvältä idealta. Ajattelin, että hyvällä tuurilla se nukkuisi koko ajan.

Kahvitauolla tutkin netistä koirarotuja, mutta en löytänyt oikein mitään sopivaa. Oma koiratietämykseni oli aika keho. Tunnistin suomen pystykorvan, saksanpaimenkoiran ja kultaisen noutajan. En ollut koskaan ollut koiraihmiä.

Koiran jättäminen asuntoon osoittautui virheeksi. Se oli järsinyt sohvan piloille. Jätöksiä oli lattialla. Minut nähdessään koira selvästi ilahtui, mutta häntäänsä se ei heiluttanut. Se roikkui koko ajan alhaalla.

- Minun pitää varmaan antaa sinulle nimi, että voin moittia sinua, sanoin.

Jostain syystä, en halunnut soittaa poliisille. Pelkäsin, että eläinlääkärikäynti maksaa, joten päätin lykätä sitäkin.

En ollut kuullut koiran haukkuvan kertaakaan. Se ilmaisi itseään vinkauksilla ja ulisemalla. Aloin kutsua sitä Vinkuksi. Se söi taas halukkaasti sille tuomani jauhelihan. Budjettini ei kyllä kauaa sellaista kestäisi.

Netistä löysin löytöeläinkodin, joka sijaitsi Eurajoella. Soitin sinne, mutta sieltä ei vastattu. Yrittäisin myöhemmin. Edessä oli viikonloppu ja voisin olla kotona Vinkun kanssa. Se haisteli nurkkia ja kierteli ympäri asuntoa levottomana. Ajattelin,

että se tarvitsisi varmasti ulkoilua. En halunnut kuitenkaan törsätä kaulapantaan ja hihnaan. Kävin lainaamassa naapurin rouvalta. Hänellä oli kultainen noutaja.

Lenkkeilystä ei tullut mitään koiran kanssa. Se ei selvästikään ollut tottunut hihnaan. Se vain istahti pururadalle ja katsoi minua peloissaan. Lenkki jäi väliin. Ilta vietettiin sitten sohvalla telkkaria katsellen.

- Vinku! Senkin sohvaperuna! puhelin sille ja rapsuttelin. Se tuntui nauttivan siitä.

Sisäsiisti se ei todellakaan ollut. Talutushihna sille ei kelvannut, mutta keksin viedä sen koirapuistoon. Siellä oli aitaus, missä koiran saattoi pitää vapaana. Paikalla oli mies mustan koiran kanssa. Rotu oli kuulemma labradorinnoutaja. Hänen koiransa ei pitänyt Vinkusta yhtään, vaan murisi sille koko ajan. Varmaan se olisi hyökännyt pennun kimppuun, mutta mies oli ystävällinen ja piti koiransa kiinni sen aikaa, että Vinku sai hetken temmeltää rauhassa.

- Kumma juttu, mies sanoi. - Yleensä Kamu tulee hyvin toimeen kaikkien koirien kanssa.

Hän yritti koiralleen vakuutella, että Vinku oli vielä pentu ja ihan kiltti, mutta se irvisteli Vinkulle aika pelottavasti.

Selitin miehelle Vinkun tarinan ja että aikoisin maanantaina ottaa yhteyttä löytöeläinkotiin. Mieskään ei tunnistanut koiran rotua.

- Joskus Romaniasta ja sieltä päin tuodaan rescue-koiria ja niiden rotua on aika vaikea määritellä, mies tiesi kertoa. Niissä saattaa olla aika kirjavita yhdistelmiä.

Kun lähdin Vinkun kanssa kotiin, mies sanoi:

- Oli hauska tutustua. Harmi nyt, että joudut luopumaan Vinkusta.

Sanoin, että niinhän se vähän on. Mies ehdotti, että toisin Vinkun taas huomenna lauantaina puistoon.

- Jos Kamukin hiukan tottuisi.

Kannoin Vinkun autoon. Tajusin, etten ollut muistanut kysyä mieheltä eläinlääkäristä. Kysyisin huomenna.

Uskalsin jättää Vinkun minuutiksi yksin autoon, kun hain sille kaupasta koiranmakkaraa ja muroja. Kotona tarjosin niitä. Makkaran se söi, mutta muroihin se ei kerran nuuhkaistuaan koskenut.

Seuraava yö oli hiukan helpompi. Sain nukutuksi pari muutaman tunnin pätkää. Huomasin, että Vinku oli rauhallisempi, kun otin sen viereeni nukkumaan.

Olen syvällä metsässä. Makaan pehmeillä sammalilla. Aurinko hyväilee ihoani. Kuulen metsän äänet. Jossain huutaa metso. Mustarastas laulaa. Hiirihaukka lehahtaa lentoon. Haistan kauriin. Lähden seuraamaan vainua.

Herättyäni olin virkeä. Vinku nuoli kasvojani. Rapsuttelen sitä kaulasta.

- Sinuunhan voisi vaikka tottua.

Huomenna on maanantai ja Vinku pitäisi viedä löytöeläinkotiin. Tiemme eroaisivat. Se tuntui masentavalta.

- Vietetään tänään kiva päivä, sanoin Vinkulle. Se kallisti päätään ja höristi korviaan.

Tein sukista pallonmuotoisen mytyn. Heitin sen. Ei mitään reaktiota. Yritin uudestaan ja kehotin Vinkua hakemaan sen. Ei olisi voinut vähempää kiinnostaa. En ole koskaan ennen nähnyt koiraa, joka ei olisi hulluna palloihin.

Päätin viedä Vinkun koirapuistoon myös nyt aamupäivällä. Eihän sitä tiennyt, vaikka se labbis olisi siellä isäntänsä kanssa myös aamupäivällä. Ei ollut, mutta Vinkulla oli hauskaa, mikäli pitkin aitausta hölkkäämistä piti hauskana. Aloin miettiä, että ehkä sen voisi viedä Eurajoelle vasta tiistaina. Olin kertonut pomolle Vinkusta ja hän oli suostunut etäpäivään maanantaiksi. Ehkä se onnistuisi myös tiistaksi.

Opetin Vinkun antamaan tassua. Aika pian se tajusi saavansa koiranmakkaran palkaksi. Se oppi myös istumaan. En tajunnut olevani niin hyvä koirankouluttaja. Alkoi tuntua vähän haikealta luopua Vinkusta.

Iltpäivällä mentiin taas koirapuistoon. Mies ja musta labbis olivat siellä. Tiesin koiran nimen, mutten miehen. Esittelin itseni.

- Mun nimi on Riikka.

- Mä oon Rasmus. Hauska tutustua.

- Samoin, sanoin.

Juttelimme kaikenlaista koiriin liittyvää, vaikken aiheesta paljoa tiennyt. Mies kertoi, että koira on alunperin jalostettu sudesta ja että itse asiassa se on geneettisesti samaa lajia.

- Tutkin hiukan asiaa, mies sanoi. - Tuo Vinku näyttäisi kaikkein eniten Tsekinpaimenkoiralta.

En ollut sellaisesta koskaan kuullutkaan. Kerroin, että en pystyisikään Vinkua viemään vielä huomenna löytöeläinkotiin, joten olisin illalla taas tulossa koirapuistoon.

- Käykö kuudelta? mies kysyi.

Totta kai minulle ja Vinkulle sopi. Mies tuntui oikein mukavalta.

Näin taas yöllä outoa unta. Saalistimme Vinkun kanssa peuraa. Onneksi heräsin, ennen kuin saimme sen kiinni. Tapasimme Rasmuksen ja Kamun taas maanantai-iltana. Kerroin taas kuinka haikeaa oli luopua Vikusta. Aloin toivoa, ettei sen omistajaa löytyisi. Mies tarjoutui tulemaan mukaan Eurajoelle. Sovittiin, että tulisin hakemaan hänet viideltä tiistaina.

Matkalla mies kertoi olevansa sinkku, niin kuin minäkin. Kamu oli alunperin hänen ex- avovaimonsa koiraa, mutta erossa jäänyt hänelle.

- Harmi, kun sulla ei enää ole sitten syytä tulla koirapuistoon, hän sanoi.

Epäroin hetken, mutta sitten ehdotin:

- Ainahan sä voit lähteä Kamun kanssa Isoonmäkeen lenkille. Mä yritän käydä siellä joka päivä kuuden maissa.

Mies innostui asiasta. Sovittiin treffit huomiseksi Liikuntakeskuksen parkkikselle.

Löytöeläinkodin hoitaja hämmästytti Vinkun nähdessään. Näytti kuin hän ei ensin olisi uskaltanut koiraa koskea. Kun minä sitä käsittelin tottuneesti, hän rohkaistui sitä tutkimaan.

- Mistä ihmeestä sä oot tämän löytänyt?

- Isonmäen lenkipolulta.

- Miksi sä sen tänne toit?

- Mä en ole löytänyt sen omistajaa. Oon kyllä laittanut Facebookiin ilmoituksen.

- No ei mikään ihme.

- Ai kuin niin? kysyin.

- No koska se on susi.

Kesti hetken, ennen kuin ymmärsin, mitä nainen oli sanonut. Nainen sanoi, että se pitäisi palauttaa luontoon. Hän ei kyllä ollut varma, selviäisikö se vielä yksin, koska se oli niin nuori. Sitä ei kyllä kannattanut Isoonmäkeenkään palauttaa, sillä sen lauma ei kyllä enää siellä olisi, jos oli koskaan ollutkaan. Nainen lupasi Vinkun

ottaa huolehtiakseen ja miettiä, mitä asialle tehtäisiin. Minä en tietenkään voisi missään tapauksessa villieläintä ottaa hoitaakseni.

Paluumatka oli haikea ja hiljainen. Mies kutsui minut teelle, ettei minun tarvinnut heti mennä tyhjään kotiin. Niin siinä sitten lopulta kävi, että hankin itselleni koiran. Minä, joka en mitään niistä aikaisemmin ymmärtänyt. Onneksi koiran mukana tuli kaupanpäälliseksi asiantuntija. Koiran nimi on Kamu. Mies tottelee nimeä Rasmus.